

Un pare entre clàssics

Peter Van Olmen. *Odessa i el món secret dels llibres*. Traducció de Laia Fàbregas. Il·lustració coberta de Jürgen Gawron. Col·lecció Kimera. Editorial La Galera. Barcelona, 2012. A partir de 12 anys. Pàgs. 489. Preu paper: 19,95 €.

Peter Van Olmen. *Odessa y el mundo secreto de los libros*. Traducció de María Lerma. Il·lustracions de Nicole de Cock. Col·lecció Las Tres Edades. Editorial Siruela. Madrid, 2012. A partir de 12 anys. Pàgs. 464. Preu cartoné: 19,95 €. Preu rústica: 14,90 €. Preu *e-book*: 9,99 €.

A un li costa imaginar que, en una ciutat del més enllà, hi puguin conviure, tots junts, escriptors d'arreu del món. Si una ciutat lletraferida com aquesta existís, les esgarrapades, les punyalades per l'esquena, les difamacions, les travetes i les enveges serien com una marca turística que es podria vendre fins i tot en xàrters de *low cost*.

Scribòpolis és aquesta ciutat imaginada per l'autor Peter Van Olmen (Kortrijk, Bèlgica, 1963), autor en neerlandès, que va debutar amb aquesta novel·la el 2010. A Scribòpolis, després de la desaparició de tots els llibres, hi congrega —en una mena de geriàtric de l'eternitat— alguns dels escriptors més cèlebres de la història, les seves muses i, de propina, alguns dels personatges, que de la relació entre les seves plomes i les respectives muses, formen part de l'imaginari de la ficció universal.

Odessa, la jove protagonista de la novel·la, va a la recerca del pare —qüestió de caràcter universal i habitual en la literatura— i, al principi de la història, la seva fantasia troba sortida entremaliada trescant per les teulades, com si fos una gata, i llençant avions de paper amb poemes escrits. El segon eix de l'embolic de gènere fantàstic que l'autor compagina és el segrest de la mare d'Odessa i, en conseqüència, l'aventura heroica per alliberar-la que portarà a terme la més petita de tots —amb l'ajuda d'un ocellot protector, en Ludo A.— amb éssers malignes, els gnorcs, que porten Odessa a la recerca del seu arbre genealògic i els misteris del Librus, llibre antic on tot el que passarà està escrit i tot el que s'hi escriu passa.

Odessa, per miratge i admiració personal confessats per l'autor, desitjaria també que William Shakespeare fos el seu pare biològic, tot i que una antiga relació triangular de joventut entre Shakespeare (el bo), Mabarak (el dolent) i Cal·líope (la mare musa) crea una situació d'incertesa sobre qui és el pare de debò, cosa que no desvelarem ara aquí perquè no es tracta de trepitjar la incògnita que l'autor aguanta zelosament durant més de quatre-centes pàgines.

És evident que, malgrat que partim del moment present, Peter Van Olmen, se'n va a l'altra banda del món i del temps real, on hi ha la imaginària Scribòpolis i on la prova de l'ADN, per qüestions elementals, encara no s'ha inventat —altrament, la novel·la acabaria essent un conte breu i bona nit i tapa't!— i l'era digital tampoc no hi ha arribat i suposo que això és el que fa exclamar a la jove protagonista aquell tòpic tan escoltat encara entre fans del llibre tradicional i que diu que li encanta "la flaire del paper vell i l'olor de la tinta". És a dir, la flaire del paper reciclat de mala qualitat i l'al·lèrgia de la pols plena de microbis.

Per les pàgines de la novel·la, apareixen figures que al lector

veterà li farà una certa gràcia retrobar i, sobretot, retrobar-les enmig dels intrínquilis que els atorga l'autor, però que a lectors menys experimentats o primerencs els sonaran com si fossin música celestial. I, si no, que algú faci la prova de preguntar per atzar a lectors joves qui són les germanes Brontë (Charlotte, Emily i Anne), qui és Dante Alighieri, qui és Fiòdor Dostoievski, qui és Gustave Flaubert, qui és Johan Wolfgang Goethe, qui és Ernest Hemingway, qui és Victor Hugo, qui és Franz Kafka, qui és Herman Melville, qui és Oscar Wilde o fins i tot qui és William Shakespeare. I, no cal dir, si se'ls parla d'Enric V, d'Eurídice, de Hamlet, d'Hercule Poirot, de Iago, de Sir Lancelot, de Macbeth, d'Orfeu, d'Otel·lo, de Shylock o d'Ulisses.

El lector ja haurà endevinat, per tot això, on és el risc de la novel·la de Peter Van Olmen. Un risc, d'altra banda, que té el seu indubtable mèrit, que té un registre narratiu molt net, i que fa que la seva obra hagi estat ja comparada amb altres fenòmens dels últims anys com 'El món de Sofia', 'El senyor dels anells' o —per descomptat— l'incombustible 'Harry Potter'. Un risc que el mateix autor intenta esquivar afegint-hi una sèrie de personatges de creació pròpia que són els que configuren en realitat la història fantàstica, la més aventurera, al voltant d'Odessa i la seva recerca del pare.

Estructurada en tres parts —una mena de tres llibres— la trama es desboca més del compte quan arriba l'hora de les batalles per aconseguir el poder, un recurs que, en gènere fantàstic, sembla que estigui més al servei dels possibles futurs efectes cinematogràfics que no pas al servei de la sensació interior que un lector hauria d'extreure'n a partir de la seva imaginació.
